

der erstatter tab af anden erhvervsindtægt. I disse tilfælde skal der ikke på forhånd registreres et indtægtsgrundlag, jfr. bemærkningerne til § 2, men der må i hvert enkelt dagpengetilfælde indhentes indtægtsoplysninger fra de lokale ligningsmyndigheder.

Til § 6.

Det registrerede indtægtsgrundlag for lønindtægt, jfr. bemærkningerne til § 4, stk. 2, og det indtægtsgrundlag for anden erhvervsindtægt, der er oplyst fra de lokale skattemyndigheder, jfr. bemærkningerne til § 5, kan først foreligge ca. 3-6 måneder efter udgangen af indtægtsåret. Disse grundlag skal derefter anvendes i et år, indtil der foreligger oplysning fra det næste indtægtsår. Indtægtsgrundlaget vil således ligge fra $\frac{1}{2}$ - $1\frac{1}{2}$ år og op til $1\frac{1}{2}$ - $2\frac{1}{2}$ år forud for dagpengeydelsen. Det er derfor ønskeligt, at dette indtægtsgrundlag kan reguleres for alle de sikrede i takt med den almindelige indkomstudvikling i samfundet. Herved vil behovet for individuelle ændringer blive væsentlig mindre. Reguleringen kan f. eks. ske kvartalsvis, således at der ved beregning af dagpenge anvendes samme reguleringsfaktor for alle de sikrede, når beregningen sker på grundlag af årsindtægten oplyst af skattevæsenet. Det er endnu ikke endelig afklaret, om denne regulering kan ske ud fra oplysninger fra kildeskattesystemet, eventuelt suppleret med oplysninger om bevægelser i lønninger og priser. Det må herefter anses for hensigtsmæssigt som foreslået i bestemmelsen, at de nærmere regler om denne regulering fastsættes af socialministeren.

Såfremt indtægtsgrundlaget, eventuelt efter at der er foretaget den foran omtalte almindelige regulering, afviger væsentligt fra den sikredes aktuelle indtægt, må det være muligt at fastsætte indtægtsgrundlaget efter en konkret vurdering. Det må f. eks. kunne ske, når der foreligger skift af stilling eller overgang fra fuldtidsbeskæftigelse til deltidsbeskæftigelse. I de tilfælde, hvor der ikke foreligger et indtægtsgrundlag, f. eks. fordi den sikrede først efter årsskiftet er begyndt at arbejde, vil det ligeledes være nødvendigt at fastsætte indtægten efter en konkret vurdering. Der må fastsættes nærmere regler for, hvornår indtægtsgrundlaget kan fraviges, og reglerne må kunne justeres efter erfaringerne fra praksis. Det foreslås derfor, at socialministeren bemyndiges til ligeledes at fastsætte sådanne regler.

Til § 7.

Det foreslås i stk. 1, at dagpenge kun udbetales i hele kroner. Beløb på 50 øre og derover rundes op.

Det foreslås i stk. 2, at dagpenge, der er mindre end laveste sats, falder bort. Det skyldes, at man

bl. a. af administrative grunde må udelukke de personer, der ikke har reel tilknytning til arbejdsmarkedet, fra at oppebære dagpenge.

Stk. 3 afløser bestemmelserne i sygeforsikringslovens § 29, stk. 3, og § 53, stk. 3, hvorefter den samlede hjælp ikke kan overstige $\frac{9}{10}$ af indtægten. Denne begrænsning må anses for uheldig, idet den f. eks. forhindrer, at arbejdsgiveren supplerer dagpengene op til fuld løn. Svarende til den gældende regel i disse bestemmelsers 2. pkt. må offentlig hjælp, f. eks. i henhold til forsorgsloven eller revalideringsloven, sammen med dagpenge kunne overstige den dagpengegivende indtægt, idet denne hjælp ydes efter en konkret vurdering af den sikredes forhold.

Til kapitel 4.

Til § 8.

Bestemmelsen i stk. 1 afløser den tilsvarende regel i sygeforsikringslovens § 51 og bestemmelsen i ulykkesforsikringslovens § 23 om uarbejdsdygtighed forvoldt ved et ulykkestilfælde.

I stk. 2 foreslås indført en adgang til at nedsætte dagpengebeløbet ved delvis uarbejdsdygtighed. Denne adgang findes ikke efter sygeforsikringsloven. I ulykkesforsikringslovens § 25, stk. 2, findes derimod en lignende regel, hvorefter der er mulighed for at nedsætte dagpengene, dog kun med $\frac{1}{4}$. Det har i praksis vist sig, at der er behov for at kunne yde nedsatte dagpenge i tilfælde, hvor den sikrede ikke længere er helt uarbejdsdygtig, bl. a. når vedkommende efter lægens råd genoptager arbejdet på nedsat tid samt i forbindelse med fravær på grund af ambulante behandlinger igennem længere tid.

Til kapitel 5.

Til § 9.

I stk. 1 foreslås det, at der ydes dagpenge i 5 dage om ugen, at dagpengene beregnes for en uge ad gangen og udbetales bagud. Det er herved taget i betragtning, at 5 dages arbejdsugen vinder større og større udbredelse, og det vil derfor give de færreste problemer, såfremt dagpengene ligeledes ydes for 5 dage om ugen. Dette er en ændring i forhold til sygeforsikringsloven, hvorefter der er 6 udbetalingsdage om ugen, og ulykkesforsikringsloven, hvorefter der er 7 udbetalingsdage om ugen. Dagpenge for enkelte dage må beregnes som en brøkdel af det egentlige beløb i forhold til længden af vedkommendes normale arbejdsuge.

I stk. 2 foreslås det, at ventetiden fastsættes til 3 dagpengedage. Reglen afløser bestemmelserne i sygeforsikringsloven om en ventetid på 6 udbetalingsdage med efterbetaling ved sygdom ud over 3 ugers